

Arrest

nr. 172 448 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 158.211 van 11 december 2015 omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: tien Pakistaanse en zeven Duitse verblijfsvergunningen van zijn familieleden en een brief van zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeker zijn vorige asielaanvraag door de commissaris-generaal werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op

algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij uiteen heeft gezet dat hij enkel contact heeft met zijn familie in Duitsland en dat hij via hen de documenten van zijn familieleden in Pakistan heeft kunnen bekomen, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: "Dat u in uw huidige asielaanvraag toegeeft dat een deel van uw asielaanvraag, met name de concrete bedreigingen, gelogen zijn kan op zich het geloof in uw asielmotieven niet herstellen, temeer daar uw bewering dat u uit vrees voor vervolging uw familie niet meer kan contacteren volledig in tegenspraak is met het gegeven dat uw familieleden u de kopieën van hun verblijfsvergunningen toezonden."

4.2. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

In casu werd terecht gesteld dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op grond van een individuele analyse en grondige afweging van de omstandigheden eigen aan de zaak tot het besluit gekomen is dat verzoeker over een redelijk intern hervestigingsalternatief beschikt in Kabul. Zulks blijkt overigens genoegzaam uit de bestreden beslissing waar het volgende werd toegelicht: "Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, het CGVS stelde in uw eerste asielaanvraag vast dat u een hoogopgeleide man bent. U studeerde in Pakistan af van een Afghaanse school, waarna u gedurende drie jaar Engelse taalcursussen volgde (CGVS 8/8/2014 p.3; DVZ Verklaring punt 11). U beheerst vloeiend beide Afghaanse landstalen (Verklaring betreffende procedure). Daarnaast ontwikkelde u uw commerciële vaardigheden door gedurende drie jaar in Pakistan in een Afghaanse muziekwinkel te werken, terwijl u in België al zo'n twee jaar een benzinstation uitbaat (CGVS 8/8/2014 p.3). Bovendien wijst het feit dat uw familie 25.000 dollar over had voor een van uw huwelijksfeesten dat u uit een zeer gegoede familie komt (Verzoekschrift 8/2/2014 p.4). Daar zij in het verleden meer dan 25.000 dollar veil hadden voor uw huwelijk en aangezien er aan de aangebrachte problemen met uw familieleden geen geloof kan worden gehecht, wijst alles erop dat u bij vestiging in Kabul andermaal op de financiële draagkracht van uw familie beroep kan doen. Uw bewering dat u in Kabul niet over een netwerk beschikt kan niet aanvaard worden. In het kader van

procedure gezinshereniging bracht u immers een gecertificeerde verklaring betreffende uw huwelijk aan die in Kabul was opgemaakt. De personen die de verklaring lieten optekenen, waren uw oom A.(...) H.(...) en twee neven van uw vader. Twee getuigen bevestigden de inhoud van de verklaring. Alle vijf verklaarden ze zich inwoners van Kabul-stad. Deze vaststelling wijst erop dat u, ondanks uw verklaringen, wel degelijk over een nauw en gewillig familienetwerk in de Afghaanse hoofdstad beschikt. U beweert dat deze personen op het moment dat de verklaring werd opgemaakt in Afghanistan woonden, al weet u niet waar (CGVS 8/8/2014 p.6). Dit is weinig ernstig. Om dit stavingstuk van uw familie te bekomen moest u destijds wel degelijk met hen contact hebben gehad. Verder moet er ook gewezen worden op uw uitspraak dat uw vader 62 neven heeft in hoge posities in elk deel van Afghanistan (CGVS 8/8/2014 p.8). Ook deze uitspraak wijst erop dat u wel degelijk een familienetwerk kan aanspreken om uw vestiging in Kabul te vergemakkelijken. Op de vraag welke hinderpalen u ziet voor uw vestiging in Kabul verwijst u slechts naar de asielmotieven die echter ongeloofwaardig werden bevonden (CGVS 17/10/2014 p.9). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelde het CGVS dat u over de vaardigheden, de financiële middelen en het familienetwerk beschikt om te besluiten dat uw vestiging in Kabul niet alleen veilig maar ook redelijk is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beoordeling van het CGVS.

In uw huidige asielaanvraag wilt u aantonen dat u niet over een netwerk beschikt in de stad Kabul. U herhaalt uw bewering dat u geen familieleden meer heeft in Afghanistan en u tracht uw stelling te staven door het neerleggen van verblijfstitels van uw familieleden in Pakistan en Duitsland. Door het aanbrengen van verblijfstitels van enkele van uw familieleden in Pakistan en in Duitsland toont u echter niet aan dat u in Afghanistan en meer bepaald in Kabul niet over familieleden beschikt. U slaagt er derhalve allerminst in de hierboven gevoerde argumentatie over uw netwerk in Afghanistan te ontkrachten. Bovendien moet erop gewezen worden dat de RvV in haar arrest van 11 december 2015 verwijst naar de richtlijn van 2013 waarin het UNHCR stelt dat "er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan. Het verblijf van uw naaste familieleden in Pakistan maakt het dan ook niet onredelijk te stellen dat u zich in Kabul zou kunnen vestigen".

Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Verzoeker brengt geen gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschattingen van de Raad en van de commissaris-generaal betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval. Tijdens onderhavige asielaanvraag louter het tegendeel poneren, mist elke ernst en feitelijke grondslag. Het komt evenwel aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen of te ontkrachten, waar hij echter in gebreke blijft.

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

4.3. Stukken B, C en D maken reeds deel uit van het administratief dossier.

Stuk E werd reeds beoordeeld door de Raad in het kader van verzoeker zijn vorige asielaanvraag in het bovenvermelde arrest: "Ook de verwijzing naar een algemeen rapport "Cori Thematic Report Afghanistan; Blood Feuds februari 2014", waarbij het belang van Pashtounwali en het gebruik daarvan gepreciseerd wordt volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Het weze herhaald dat deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in concreto dient te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke."

Waar verzoeker verwijst naar een rapport (stuk F), bemerkt de Raad dat een dergelijke verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat er voor hem een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker op deze wijze in gebreke blijft.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er voor hem een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar Afghanistan

5. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 mei 2016, voert verzoekende partij aan dat zij volhardt in de middelen van haar verzoekschrift. Verzoekende partij wijst er op dat zij verschillende documenten heeft ingediend, met name Pakistaanse en Duitse verblijftitels van familieleden, waaruit duidelijk blijkt dat zij en haar familie altijd in Pakistan hebben gewoond zodat er voor haar dus geen intern vestigingsalternatief is in Kabul aangezien zij daar geen familie heeft. Verzoekende partij verwijt het Commissariaat-generaal geen onderzoek ten gronde te hebben gepleegd, nu zij van oordeel is dat de beoordeling van een intern vluchtalternatief niet kan in een weigering van inoverwegingname. Tot slot wijst zij er op dat zij verwesterd is aangezien zij in Pakistan een muziekwinkel had en dus ook om die reden niet terug kan naar Kabul.

Verzoekende partij weerlegt met haar betoog dat zij verschillende documenten heeft ingediend, met name Pakistaanse en Duitse verblijftitels van familieleden, waaruit duidelijk blijkt dat zij en haar familie altijd in Pakistan hebben gewoond en voor haar dus geen intern vestigingsalternatief is in Kabul aangezien zij daar geen familie heeft, de grond dienaangaande in de beschikking niet. Zo wordt in de beschikking het volgende vastgesteld: *“In uw huidige asielaanvraag wilt u aantonen dat u niet over een netwerk beschikt in de stad Kabul. U herhaalt uw bewering dat u geen familieleden meer heeft in Afghanistan en u tracht uw stelling te staven door het neerleggen van verblijfstitels van uw familieleden in Pakistan en Duitsland. Door het aanbrengen van verblijfstitels van enkele van uw familieleden in Pakistan en in Duitsland toont u echter niet aan dat u in Afghanistan en meer bepaald in Kabul niet over familieleden beschikt.*

U slaagt er derhalve allerm minst in de hierboven gevoerde argumentatie over uw netwerk in Afghanistan te ontkrachten. Bovendien moet erop gewezen worden dat de RvV in haar arrest van 11 december 2015

verwijst naar de richtlijn van 2013 waarin het UNHCR stelt dat “er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan. Het verblijf van uw naaste familieleden in Pakistan maakt het dan ook niet onredelijk te stellen dat u zich in Kabul zou kunnen vestigen.”

Betreffende verzoekende partij haar kritiek omtrent het feit dat het Commissariaat-generaal geen onderzoek ten gronde heeft gepleegd, nu zij van oordeel is dat de beoordeling van een intern vluchtalternatief niet kan in een weigering van inoverwegingname, merkt de Raad op dat verzoekende partij met dergelijke kritiek geen ander licht werpt op de grond in de beschikking omtrent het intern vestigingsalternatief. Daarnaast merkt de Raad op dat reeds in het kader van verzoekende partij haar vorige asielaanvraag de commissaris-generaal en de Raad in arrest nr. 158 211 van 11 december 2015 hebben geoordeeld dat zij over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Verzoekende partij wijst er op dat zij verwesterd is aangezien zij in Pakistan een muziekwinkel had en dus ook om die reden niet terug kan naar Kabul. De Raad merkt op dat reeds in het kader van verzoekende partij haar vorige asielaanvraag hieromtrent het volgende werd geoordeeld in arrest nr. 158 211 van 11 december 2015: *“Waar verzoeker ervan uitgaat dat hij zich heeft ontwikkeld in de Pakistaanse samenleving en daar is geïntegreerd gaat verzoeker eraan voorbij dat verzoeker in Pakistan is afgestudeerd aan een “Afghaanse” school, vloeiend beide “Afghaanse” landstalen beheerst en gedurende drie jaar in Pakistan in een “Afghaanse” muziekwinkel heeft gewerkt. Niettegenstaande verzoeker zich hoogstwaarschijnlijk wel zal hebben geïntegreerd in Pakistan blijkt uit zijn verklaringen duidelijk dat nog steeds afdoende affiniteit en banden heeft met Afghanistan.”*

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 17 mei 2016 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS